

Burying Our Weapons of Rebellion

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Låt oss gräva ner våra upprorsvapen

Äldste D. Todd Christofferson
i de tolv apostlarnas kvorum

October 2024 general conference

May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind.

The Book of Mormon records that approximately 90 years before the birth of Christ, the sons of King Mosiah began what would be a 14-year mission to the Lamanites. Unsuccessful efforts had been made over many generations to bring the Lamanite people to a belief in the doctrine of Christ. This time, however, through the miraculous interventions of the Holy Spirit, thousands of the Lamanites were converted and became disciples of Jesus Christ.

We read, “And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.”

The key to the enduring conversion of this people is stated in the next verse: “For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.”

This reference to “weapons of rebellion” was both literal and figurative. It meant their swords and other weapons of war but also their disobedience to God and His commandments.

The king of these converted Lamanites expressed it this way: “And now behold, my brethren, ... it has been all that we could do ...

Må vi – mycket, mycket djupt – begrava varje aspekt av uppror mot Gud i våra liv och ersätta dem med ett villigt hjärta och ett villigt sinne.

I Mormons bok står det att ungefär 90 år före Kristi födelse påbörjade kung Mosiahs söner det som skulle bli en 14 år lång mission bland lamaniterna. Under många generationer hade fruktlösa försök gjorts att förmå lamaniterna att tro på Kristi lära. Men den här gången, genom den Helige Andens mirakulösa ingripande, omvändes tusentals lamaniter och blev Jesu Kristi lärjungar.

Det står: ”Och lika säkert som att Herren lever, lika säkert är det att alla som trodde, eller alla som bringades till kunskap om sanningen genom Ammons och hans bröders predikan enligt uppenbarelsens och profetians ande och Guds kraft, som gjorde underverk i dem – ja, jag säger er, så sant Herren lever, att de lamaniter som trodde på deras predikan och blev omvända till Herren aldrig avföll.”

Nyckeln till det här folkets varaktiga omvändelse finns i nästa vers: ”För de blev ett rättfärdigt folk. De lade ner sina upprorsvapen så att de inte längre stred emot Gud och inte heller emot någon av sina bröder.”

Den här tanken om ”upprorsvapen” var både bokstavlig och symbolisk. Den syftade på deras svärd och andra krigsvapen, men också på deras olydnad mot Gud och hans bud.

Kungen för dessa omvända lamaniter uttryckte det på följande sätt: ”Och se, mina bröder, eftersom det var allt vi kunde göra ... för att

to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain.”

Note the king’s words—not only had their sincere repentance led to forgiveness of their sins, but God also took away the stain of those sins and even the desire to sin from their hearts. As you know, rather than risk any possible return to their prior state of rebellion against God, they buried their swords. And as they buried their physical weapons, with changed hearts, they also buried their disposition to sin.

We might ask ourselves what we could do to follow this pattern, to “lay down the weapons of [our] rebellion,” whatever they may be, and become so “converted [to] the Lord” that the stain of sin and the desire for sin are taken from our hearts and we never will fall away.

Rebellion can be active or passive. The classic example of willful rebellion is Lucifer, who, in the premortal world, opposed the Father’s plan of redemption and rallied others to oppose it as well, “and, at that day, many followed after him.” It is not hard to discern the impact of his continuing rebellion in our own time.

The Book of Mormon’s unholy trio of anti-Christ—Sherem, Nehor, and Korihor—provide a classic study of active rebellion against God. The overarching thesis of Nehor and Korihor was that there is no sin; therefore, there is no need for repentance, and there is no Savior. “Every man prosper[s] according to his genius, and ... every man conquer[s] according to his strength; and whatsoever a man [does is] no crime.” The anti-Christ rejects religious authority, characterizing ordinances and covenants as performances “laid down by ancient priests, to usurp power and authority.”

A latter-day example of willful rebellion with a happier ending is the story of William W. Phelps. Phelps joined the Church in 1831 and was appointed Church printer. He edited several early Church publications, wrote numerous hymns, and served as a scribe to Joseph Smith. Unfortunately, he turned against the Church and the Prophet, even to the point of giving false testimony against Joseph Smith in a Missouri court, which contributed to the Prophet’s imprisonment there.

omvända oss från alla våra synder och de många mord som vi har begått, och för att få Gud att ta bort dem från våra hjärtan, för det var allt vi kunde göra för att omvända oss tillräckligt inför Gud, så att han skulle vilja ta bort vår befleckelse.”

Lägg märke till kungens ord – deras uppriktiga omvändelse ledde inte bara till förlåtelse för deras synder, utan Gud tog också bort fläcken från dessa synder och till och med önskan att synda från deras hjärtan. Som ni vet begravnade de sina vapen hellre än att riskera en möjlig återgång till sitt tidigare tillstånd av uppror mot Gud. Och när de begravnade sina fysiska vapen, med förändrade hjärtan, begravnade de också sin benägenhet att synda.

Vi kan fråga oss själva vad vi kan göra för att följa det här mönstret; att ”lägga ner våra upprorsvapen”, vilka de än må vara, och bli så ”omvända till Herren” att syndens befleckelse och önskan att synda tas bort från våra hjärtan och vi aldrig faller ifrån.

Uppror kan vara aktivt eller passivt. Det klassiska exemplet på avsiktligt uppror är Lucifer, som i förtullvaron motsatte sig Faderns återlösningsplan och samlade andra till att också motsätta sig den, ”och på den dagen följde många efter honom”. Det är inte svårt att se vilken inverkan hans fortsatta uppror har i vår tid.

Mormons boks oheliga trio av antikrister – Sherem, Nehor och Korihor – utgör ett klassiskt studium av aktivt uppror mot Gud. Nehors och Korihors övergripande teori var att det inte finns någon synd. Därför finns det inget behov av omvändelse, och det finns ingen Frälsare. ”Varje människa skördar framgång alltefter sin begåvning, och ... varje människa segrar alltefter sin styrka. Och vad människan än gör så är det inte något brott.” Antikristen förkastar religiös auktoritet och ser förrättningar och förbund som handlingar ”som forna präster har infört för att ta sig makt och myndighet”.

Ett nutida exempel på medvetet uppror med ett lyckligare slut är berättelsen om William W. Phelps. Phelps blev medlem i kyrkan 1831 och utsågs till tryckare åt kyrkan. Han redigerade flera av kyrkans första publikationer, skrev ett flertal psalmer och verkade som skrivare åt Joseph Smith. Tyvärr vände han sig emot kyrkan och profeten, till och med så att han vittnade falskt mot Joseph Smith i en domstol i Missouri, vilket bidrog till att profeten fängslades där.

Later, Phelps wrote to Joseph asking for forgiveness. "I know my situation, you know it, and God knows it, and I want to be saved if my friends will help me."

In his reply the Prophet stated: "It is true that we have suffered much in consequence of your behavior. ... However, the cup has been drunk, the will of our Heavenly Father has been done, and we are yet alive. ... Come on, dear brother, since the war is past, for friends at first are friends again at last."

With sincere repentance, William Phelps buried his "weapons of rebellion" and was received once more in full fellowship, never again to fall away.

Perhaps the more insidious form of rebellion against God, however, is the passive version—ignoring His will in our lives. Many who would never consider active rebellion may still oppose the will and word of God by pursuing their own path without regard to divine direction. I am reminded of the song made famous years ago by singer Frank Sinatra with the climactic line "I did it my way." Certainly in life there is plenty of room for personal preference and individual choice, but when it comes to matters of salvation and eternal life, our theme song ought to be "I did it God's way," because truly there is no other way.

Take, for instance, the Savior's example regarding baptism. He submitted to baptism as a demonstration of loyalty to the Father and as an example to us:

"He sheweth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments. ...

"And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?"

There is no "my way" if we are to follow Christ's example. Trying to find a different course to heaven is like the futility of working on the Tower of Babel rather than looking to Christ and His salvation.

The swords and other weapons that the Lamanite converts buried were weapons of rebellion because of how they had used them. Those same kinds of weapons in the hands of their sons, being used in defense of family and freedom,

Senare skrev Phelps till Joseph och bad om förlåtelse. "Jag känner till min situation, du känner till den, och Gud känner till den, och jag vill bli frälst om mina vänner hjälper mig."

Profeten svarade: "Det är sant att vi har fått lida mycket på grund av det du gjort ... Dock har kalken blivit tömd, Faderns vilja har skett och vi lever fortfarande ... Kom, käre broder, då vi nu inte längre är i strid med varandra, ty vi var en gång vänner och har äntligen blivit det igen."

Med uppriktig omvändelse grävde William Phelps ner sina "upprorsvapen" och mottogs ännu en gång i full gemenskap, och skulle aldrig avfalla igen.

Men den kanske mer lömska formen av uppror mot Gud är den passiva versionen – att ignorera hans vilja i våra liv. Många som aldrig skulle kunna tänka sig att göra aktivt uppror kanske ändå motsätter sig Guds vilja och ord genom att gå sin egen väg utan avseende på gudomlig vägledning. Jag påminns om sången som blev känd genom Frank Sinatra för länge sedan med den avslutande raden "jag gjorde det på mitt sätt". I livet finns det naturligtvis gott om utrymme för personliga preferenser och personliga val, men när det gäller frälsning och evigt liv bör vårt ledmotiv vara: "Jag gjorde det på Guds sätt", för det finns verkligen inget annat sätt.

Ta till exempel Frälsarens exempel när det gäller dopet. Han underkastade sig dopet som ett bevis på lojalitet mot Fadern och som ett exempel för oss:

"Han visar människobarnen att han i köttet ödmjucar sig inför Fadern och betygar för Fadern att han vill vara honom lydig genom att hålla hans bud ...

Och han sa till människobarnen: 'Följ mig.' Kan vi då, mina älskade bröder, följa Jesus om vi inte är villiga att lyda Faderns befallningar?"

Det finns inte något "mitt sätt" om vi ska följa Kristi exempel. Att försöka hitta en annan väg till himlen är lika meningslöst som att arbeta på Babels torn i stället för att se till Kristus och hans frälsning.

De svärd och andra vapen som de omvända lamaniterna grävde ner var upprorsvapen på grund av hur de hade använt dem. Samma slags vapen i händerna på deras söner, som användes till att försvara familjen och friheten, var inte alls

were not weapons of rebellion against God at all. The same was true of such weapons in the hands of the Nephites: "They were not fighting for monarchy nor power but ... were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church."

In this same way, there are things in our lives that may be neutral or even inherently good but that used in the wrong way become "weapons of rebellion." Our speech, for example, can edify or demean. As James said:

"But the tongue [it seems] can no man tame; it is an unruly evil, full of deadly poison."

"Therewith bless we God, even the Father; and therewith curse we men, which are made after the similitude of God."

"Out of the same mouth proceedeth blessing and cursing. My brethren, these things ought not so to be."

There is much in public and personal discourse today that is malicious and mean-spirited. There is much conversation that is vulgar and profane, even among youth. This sort of speech is a "weapon of rebellion" against God, "full of deadly poison."

Consider another example of something that is essentially good but that could be turned against divine directives—a person's career. One can find real satisfaction in a profession, vocation, or service, and all of us are benefited by what devoted and talented people in many fields of endeavor have accomplished and created.

Still, it is possible that devotion to career can become the paramount focus of one's life. Then all else becomes secondary, including any claim the Savior may make on one's time and talent. For men, and for women as well, forgoing legitimate opportunities for marriage, failing to cleave to and lift one's spouse, failing to nurture one's children, or even intentionally avoiding the blessing and responsibility of child-rearing solely for the sake of career advancement can convert laudable achievement into a form of rebellion.

Another example concerns our physical being. Paul reminds us that we are to glorify God in both body and spirit and that this body is the temple of the Holy Ghost, "which ye have of God, and ye are not your own." Thus, we have a legitimate interest in spending time caring for

upprorsvapen mot Gud. Det gällde också liknande vapen i nephiternas händer: "De stred inte för kungavälde eller makt, utan de stred för sina hem och sin frihet, sina hustrur och sina barn och sitt allt, ja, för sitt sätt att tillbe Gud och för sin kyrka."

På samma sätt finns det sådant i våra liv som kan vara neutralt eller till och med bra i sig, men som om det används på fel sätt blir "upprorsvapen". Vårt tal kan till exempel bygga upp eller förnedra. Som Jakob sa:

"Men tungan kan ingen människa tämja [tycks det], den är ostyrig och ond och full av dödligt gift."

Med den välsignar vi Herren och Fadern, och med den förbannar vi människor som är skapade till Guds avbild.

Från samma mun kommer välsignelse och förbannelse. Så får det inte vara, mina bröder."

Det finns mycket i det offentliga och personliga samtalet i dag som är illvilligt och elakt. Det finns mycket vulgärt och profant tal, även bland ungdomar. Den sortens tal utgör "upprorsvapen" mot Gud, "fulla av dödligt gift".

Beakta ett annat exempel på något som i grunden är bra men som kan vändas mot gudomliga direktiv – en persons karriär. Man kan finna verklig tillfredsställelse i ett yrke, ett kall eller en tjänstgöring, och vi har alla nytta av det som hängivna och begåvade människor inom många områden har åstadkommit och skapat.

Ändå är det möjligt att hängivenhet till karriären kan bli det främsta fokuset i ens liv. Då kommer allt annat i andra hand, inklusive alla anspråk som Frälsaren kanske gör på ens tid och talang. För män, och även för kvinnor, kan försakande av legitima möjligheter till äktenskap, underlåtenhet att hålla sig till och lyfta sin äkta hälft, försummande av att fostra sina barn eller till och med att avsiktligt undvika välsignelsen och ansvaret att fostra barn enbart för att avancera i karriären, förvandla berömvärda prestationer till en form av uppror.

Ett annat exempel gäller vår fysiska varelse. Paulus påminner oss om att vi ska ära Gud med både kropp och ande och att kroppen är den Helige Andens tempel, "som ni har fått av Gud och ni tillhör inte er själva". Därför har vi ett legitimt intresse av att ägna tid åt att ta hand om våra

our bodies as best we can. Few of us will reach the peak of performance we have seen recently in the achievements of Olympic and Paralympic athletes, and some of us are experiencing the effects of age, or what President M. Russell Ballard called “the rivets coming loose.”

Nevertheless, I believe it pleases our Creator when we do our best to care for His wonderful gift of a physical body. It would be a mark of rebellion to deface or defile one's body, or abuse it, or fail to do what one can to pursue a healthy lifestyle. At the same time, vanity and becoming consumed with one's physique, appearance, or dress can be a form of rebellion at the other extreme, leading one to worship God's gift instead of God.

In the end, burying our weapons of rebellion against God simply means yielding to the enticing of the Holy Spirit, putting off the natural man, and becoming “a saint through the atonement of Christ the Lord.” It means putting the first commandment first in our lives. It means letting God prevail. If our love of God and our determination to serve Him with all our might, mind, and strength become the touchstone by which we judge all things and make all our decisions, we will have buried our weapons of rebellion. By the grace of Christ, God will forgive our sins and rebellions of the past and will take away the stain of those sins and rebellions from our hearts. In time, He will even take away any desire for evil, as He did with those Lamanite converts of the past. Thereafter, we too “never [will] fall away.”

Burying our weapons of rebellion leads to a unique joy. With all who have ever become converted to the Lord, we are “brought to sing [the song of] redeeming love.” Our Heavenly Father and His Son, our Redeemer, have confirmed Their unending commitment to our ultimate happiness through the most profound love and sacrifice. We experience Their love daily. Surely we can reciprocate with our own love and loyalty. May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind. In the name of Jesus Christ, amen.

kroppar så gott vi kan. Få av oss när den nivån av prestationer vi nyligen har sett hos de olympiska och paralympiska idrottarnas bedrifter, och en del av oss upplever följderna av ålder, eller det som president M. Russell Ballard kallade ”nitar som lossnar”.

Ändå tror jag att det behagar vår Skapare när vi gör vårt bästa för att vårda hans underbara gåva som en fysisk kropp är. Det vore ett tecken på upproriskhet att vanställa eller vanhelga kroppen, eller missbruka den, eller underlåta att göra allt man kan för att eftersträva en hälsosam livsstil. Samtidigt kan fåfänga och besatthet angående kroppsbyggnad, utseende eller klädsel vara en form av uppror i den andra ytterligheten, som leder oss till att dyrka Guds gåva i stället för Gud.

Att gräva ner våra upprorsvapen mot Gud innebär i slutändan helt enkelt att vi ger efter för den Helige Andens lockelse, lägger av den naturliga människan och blir ”en helig genom Herren Kristi försoning”. Det innebär att sätta det första budet främst i livet. Det innebär att låta Gud råda. Om kärleken till Gud och beslutssamheten att tjäna honom av all vår förmåga, allt vårt förstånd och all vår styrka blir det kriterium varigenom vi bedömer allt och fattar alla våra beslut, då har vi grävt ner våra upprorsvapen. Genom Kristi nåd förlåter Gud tidigare synder och upproriskhet och tar bort fläckarna av dessa synder och uppror från våra hjärtan. Med tiden tar han också bort alla onda önskningar, liksom han gjorde för de forna nyomvända lamaniterna. Därefter avfaller heller inte vi.

Att gräva ner sina upprorsvapen leder till en unik glädje. Tillsammans med alla som någonsin omvänt sig till Herren får vi ”besjunga [sången om] den återlösande kärleken”. Vår himmelske Fader och hans Son, vår Återlösare, har bekräftat sin orubbliga hängivenhet mot vår slutliga lycka genom den djupaste och mest varaktiga kärlek och offer. Vi upplever deras kärlek dagligen. Nog kan vi besvara den med vår egen kärlek och lojalitet. Må vi – mycket, mycket djupt – begrava varje aspekt av uppror mot Gud i våra liv och ersätta dem med ett villigt hjärta och ett villigt sinne. I Jesu Kristi namn, amen.